

36è Concurs Literari del Perelló

Modalitat Poesia - Categoria Adults

Els mots que ens manquen

Pseudònim: Thompson Enneasíl·lals

Un i un, molt més que dos

No és només l'abraçada sincera
que et rep quan arribes a la llar...

No és només l'esplendorosa rialla
amb què acompanya cada un dels mots.

Ni el sentit petó de bona nit
abans de cloure cada jornada...

No és només l'escalfor entre llençols
que t'agrada trobar quan t'hi ajeus...

No és només cada gest i carícia...

No és només tot el que diu i fa;
ni tan sols la suma de tot junt!

És l'aura immensa d'aquell orgull
i –al mateix temps– de seguretat
en saber que hi ha algú que t'estima...

Un sentiment que voldríem sempre,
i que en urdú s'anomena naz.

Mirant arreu i mirant enlloc

Mirant arreu i mirant enlloc;
passant el temps i fent el badoc.
I, ran de mar, des de l'escullera,
contemples –més enllà de l'onatge–
algun punt llunyà indeterminat.
I, prop del cim, dalt de la muntanya,
divises –més enllà de la vila–
algun punt llunyà indeterminat.
I, al passeig, assegut en un banc,
observes –més enllà de l'arbrada–
algun punt llunyà indeterminat.
Mirant arreu i mirant enlloc;
passant el temps i fent el badoc.
Perdre la mirada a l'horitzó
quedant absort, sense pensar en res:
d'això, en japonès, se'n diu boketto.

I la llum demana pas...

Escletxes de llum s'escapoleixen
i s'obren pas enmig de l'arbrada;
esquiven branques i un dens fullatge
que és tan atapeït que engoleix
de seguida la blavor del cel.

Però espurnegen, com uns petits xiscles
que es fan sentir entre la remor. Impacten
contra el paraigua de verds i d'ocres
que tot sovint dansa tremolós
al ritme incessant dels cops del vent.

Jocs de llums: s'encenen i s'apaguen
unes ràfegues irregulars
que vénen i van i després tornen.

Aquesta llum que veiem que es filtra
entremig de les fulles dels arbres
es diu komorebi en japonès.

El camí de llum

No ha tremolat el pols al pintor
que ha traçat –com cada vesprada–
franges de llum damunt d'un mar blau
que s'enfosqueix en hora nocturna.

Quina feinada, el destre pinzell!
Línies de color enmig de l'estora...
Llarga passarel·la entre les aigües,
una bella estampa que obnubila.

Ens atrau i ens atrapa el convit
d'un camí directe a l'horitzó,
on ens espera un fanal encès.

I s'hi enfila sense fer marrada;
no hi ha pas cap drecera més ràpida...

Hi arriba abans no apaguin el llum...
D'aquest reflex de la lluna a l'aigua,
els alemanys en diuen mangata.

Una escalforeta que t'endús per sempre

Assaboreixes –encara ara–
la dolçor i complaença que –ahir–
et va despertar aquella trobada.
Perquè, compartint, s'encenen llums
que cremen temps després d'apagar-se.
Aromes de bona concordança...
Passa el temps ràpid, si s'hi està bé.
Se n'allarga el regust d'amistat.
l'essència del destil·lat perdura.
I continua encara candent.
Se'n perllonguen les palpitations
i l'escalfor i l'eco dels batecs.
Poden durar anys... decennis... sempre.
L'holandès, d'aquesta sensació
d'una calidesa molt plaent,
la coneix sempre com a gezellig.

Complicitat entre silencis

El mires i et mira. O a la inversa.
I entre el silenci, còmplice rialla.
No gosa dir res, però us enteneu.
No goses dir res, però tampoc cal.
Qualsevol paraula hi és sobrera:
han estat suficients les mirades
per saber –i constatar de seguida–
que tots dos pensàveu el mateix.
És connexió? És entesa? És desig?
O res d'això o una mica de tot?
Complicitat extrema, amb majúscules;
la més absoluta connivència.
L'evidència amb la simple mirada...
i això, en yamana –llengua indígena
de l'arxipèlag Terra del Foc–
es diu Mahmilapinatapai.

Encara no?

Van passant els minuts i les hores...

Impacient, però ben ple de paciència,
esperes si arriba el bon amic.

Mires a banda i banda i no el veus;
tornes a mirar... i no el veus, encara.

I els minuts continuen passant...

Sempre acaba arribant aquell punt
en què qui espera ja desespera
i és quan –de bona gana o per força–
la “mare de la Ciència” es renova.

De paciència, les butxaques plenes...

De ganes de veure'l... un feix més!

Tens ja ganes de poder abraçar-lo...
tardaràs gaire més a accomplir-ho?

Aquest neguit i espera insistent
té el nom d'iktsuarpok en llengua inuit.

Dutxes d'aigua calenta

Etern navegant del mar dels dubtes...

Potser pots, però ni tan sols t'arrisques.

Pots i no vols, perquè no et convé...

No et mous d'aquella zona que és còmoda,
que et garanteix estabilitat.

Moure fitxa implica risc... T'espanta
pensar què podria esdevenir.

La certesa t'inspira confiança.

Surts a mar només quan és ben calma.

Pel que pugui passar... que no passi!

Pel que pugui venir... que no vingui!

El qui s'arrisca poc i no surt

de la seva zona de confort

és –en llengua alemanya– un warmduscher.

És el qui –de forma literal–

només pren dutxes d'aigua calenta.

Papallones de vol anàrquic

Una mena de pessigolleig...

però no: això no són pessigolles!

Una escalforeta a l'interior...

però no: això no és pas cremor d'estómac!

Diuen que potser són papallones...

¿Recordes haver-te'n empassat
alguna? Quantes te'n vas cruspir?

No s'aturen, no paren quietes.

Del seu voleteig rebel i anàrquic,

desgavellada coreografia,

en neix una eufòrica bonior.

Tan senzill i tan complex alhora...

És aquest estrany papalloneig

—singular eufòria indescriptible—

que experimentes quan t'enamores...

el forelsket en llengua noruega.

La ironia del segon massa tard

Hauria estat –i és– brillant; i tant!
Però la lucidesa ha estat tardana.
No pas gaire, certament... Però massa;
ha arribat un polsim massa tard.
I hi ha engrunes que esdevenen murs;
i aquesta és una d'elles, ja ho saps.
Petits copets obren grans escletxes;
petites escletxes... grans forats!
Bé hauria pogut venir una mica
–tan sols uns pocs instants– abans, oi?
Si hagués arribat a temps... la glòria!
Però el retard l'ha ben crucificada:
fora d'hora i... de tot passa a res!
D'una frase o resposta enginyosa
que et ve al cap quan és ja massa tard,
l'anomenen trepverter els yidis.

De les paraules i silencis en surten remeis

Pares les orelles. No dius res.

Senzillament escoltes atent
tot el que et diuen i com t'ho diuen.

Cada un dels mots i entonacions.

Cada aclucada d'ulls, cada pausa.

Cada exclamació, cada pregunta...

Cada un dels reiterats silencis.

Cada un dels sospirs i esbufecs.

I de tot plegat, ben garbellat,
en sabràs extreure aquella essència

que dictamini sàvia sentència:

l'anàlisi completa i profunda.

I aquest art tan subtil d'escoltar
i ser capaç –d'aquesta manera–
de calibrar un concret estat d'ànim,
l'anomenen nunchi els coreans.

Quan acaba la hibernació

Mai no et saps explicar a què respon...

però no és pas la primera vegada

que se't passeja alguna bestiola

—qui sap de quina espècie o color—

per la zona de sobre el melic.

No saps quin aspecte deu tenir,

ni com va aconseguir entrar dins teu.

No saps si viu sol o en són uns quants...

ni com s'entreté per no avorrir-se.

Ni en saps la grandària... ni què menja.

Però hiverna justament fins al dia

que l'amor truca a la teva porta.

I aquesta singular sensació

com si tinguessis un cuquet dins

o com papallones a l'estómac,

es diu Kilig en llengua tagal.

Miserable moneda de canvi

Per activa o passiva... li has fallat;
saps que no has estat prou a l'altura.
Ets el primer que ho has vist ben clar.
I hi ha un petit corc que et fa rau-rau,
que masega la teva consciència.
Vols compensar el teu comportament,
potser fins i tot fer callar boques
abans que puguin començar a obrir-se.
I és així com decideixes comprar
algun present que calmi tempestes,
que minori la inclemència al càstig.
I així és com cerques l'aixopluc
d'una immerescuda mansuetud.
I per definir bé aquest concepte,
és ben il·lustrador l'alemany:
drachenfutter, l'aliment pel drac.

La política dels estruços

¿Quants cops t'hi deus haver trobat, tu,
fent com si res davant d'un problema?

Tan aviat com l'ensumes... l'esquives:

procures passar-hi pel costat,

de puntetes, sense fer soroll...

Perquè, com si no sentissis res,

vas fent la teva, dissimulant...

Perquè, com si no veiessis res,

avances amb tota indiferència,

sense immutar-te ni gens ni mica.

Ara gires el cap cap aquí...

i poc després cap a una altra banda,

sabent que el problema és més enllà.

A la llengua holandesa hi ha el terme

struisvogelpolitiez: fer-se l'orni...

o la "política de l'estruç".

Sense bitllet de tornada

Recordo les llargues caminades
per les contrades del meu passat...
Racons plens d'emotives vivències
que han quedat ja per sempre ancorats
a uns temps pretèrits, ja molt llunyans...
Retornar-hi és potser ja impossible...
retornar-hi és potser ja utopia.

On són les claus que obren velles portes?
On són, les portes adovellades
que menen cap a aquells vells camins?
Ni amb els rastres d'olors d'infantesa
en saps trobar la pista perduda...
¿Quant daries, per poder tornar
allí on saps que mai tornaràs?

O fins per anar a llocs que no existeixen?
Nostàlgia que en gal·lès és hiraeth.